

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 października 2021 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z powództwa P. M. przeciwko (...) Ochrony (...) w Ł. o odszkodowanie za naruszenie przepisów o odwołaniu ze stanowiska:

1. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 32.940 złotych tytułem odszkodowania za naruszenie przepisów o odwołaniu ze stanowiska z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 sierpnia 2021 roku do dnia zapłaty;
2. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 700 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
3. obciążył i nakazał pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi kwotę 1 647 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić;
4. nadał wyrokowi w punkcie 1. rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 10 980 złotych.

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

P. M. był zatrudniony w (...) Ochrony (...) w Ł. na stanowisku (...) (...) na podstawie powołania z dniem 21 stycznia 2008 roku.

Powód uzyskał wykształcenie wyższe magisterskie z zakresu fizyki. Ukończył kurs specjalistyczny z zakresu ochrony środowiska i podyplomowe stadium kształtowania i ochrony środowiska. Posiada on doświadczenie zawodowe w dziedzinie ochrony środowiska – od 1983 do 1990 roku zajmował stanowisko starszego specjalisty z Ośrodka (...) w Ł.; następnie powód zatrudnił się w (...) Urzędzie Wojewódzkim w Ł. – Wydział (...) i (...) w Ł., gdzie zajmował stanowisko Zastępcy Dyrektora Wydziału, a następnie Kierownika Oddziału Ochrony (...). Zajmowane stanowisko kierownicze należało do korpusu służby cywilnej.

W związku z aktem powołania powodowi udzielono urlopu bezpłatnego na czas sprawowania funkcji (...) (...) – dotychczas powód pracował na stanowisku Kierownika Oddziału w Wydziale (...) i (...) w (...) Urzędzie Wojewódzkim.

Do obowiązków powoda, jako (...) w Ł. należało m.in.:

1. kierowanie i reprezentowanie (...) Ochrony (...) w Ł.;
2. kontrola przestrzegania decyzji ustalających warunki korzystania ze środowiska oraz przestrzegania zakresu, częstotliwości i sposobu prowadzenia pomiarów wielkości emisji i jej wpływu na stan środowiska;
3. kontrola przestrzegania przepisów dotyczących zawartości siarki w ciężkim oleju opałowym stosowanym w instalacjach energetycznego spalania paliw oraz w oleju do silników statków żeglugi śródlądowej;
4. kontrola eksploatacji instalacji i urządzeń chroniących środowisko przed zanieczyszczeniem;
5. kontrola przestrzegania przepisów o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami opakowaniowymi;
6. kontrola przestrzegania przepisów o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz opłacie produktowej;
7. kontrola postępowania z substancjami zubożającymi warstwę ozonową oraz z fluorowanymi gazami cieplarnianymi, o których mowa w ustawie z dnia 15 maja 2015 r. o substancjach zubożających warstwę ozonową oraz o niektórych fluorowanych gazach cieplarnianych oraz z produktami i urządzeniami zawierającymi te substancje

lub gazy lub od nich uzależnionymi, z wyłączeniem systemów ochrony przeciwpożarowej i gaśnic zawierających te substancje lub gazy;

8. kontrola przestrzegania przepisów ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o mikroorganizmach i organizmach genetycznie zmodyfikowanych w zakresie wymagań określonych w zezwoleniach na prowadzenie zakładu inżynierii genetycznej albo w zgodach na zamierzone uwolnienie organizmów genetycznie zmodyfikowanych do środowiska w zakresie postępowania z odpadami, w tym powstającymi podczas zamkniętego użycia organizmów genetycznie zmodyfikowanych do środowiska;

9. kontrola przestrzegania przepisów o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji;

10. kontrola przestrzegania przepisów o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym,

11. z wyjątkiem przepisów art. 37 i art. 39 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym;

12. kontrola przestrzegania przepisów o bateriach i akumulatorach, z wyjątkiem przestrzegania przez sprzedawców detalicznych i sprzedawców hurtowych przepisów art. 8, art. 9, art. 10 ust. 1, art. 11, art. 31 ust. 3, art. 48 – 50, art. 53 oraz art. 54 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach;

13. kontrola przestrzegania przepisów ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu w czystości i porządku w gminach;

14. wykonywanie zadań określonych w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko;

15. wykonywanie zadań określonych w ustawie z dnia 10 lipca 2008 r. o odpadach wydobywczych;

16. kontrola wyrobów wprowadzonych do obrotu lub oddanych do użytku, podlegających ocenie zgodności w zakresie spełniania przez nie zasadniczych lub innych wymagań dotyczących ochrony środowiska;

17. udział w przekazywaniu do użytkowania obiektów lub instalacji realizowanych jako przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko;

18. wykonywanie zadań w zakresie zapobiegania szkodom w środowisku i ich naprawy;

19. wykonywanie zadań określonych w przepisach o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów;

20. wykonywanie zadań z zakresu ustawy z dnia 25 lutego 2011 r. o substancjach chemicznych i ich mieszaninach;

21. wykonywanie zadań określonych we wskazanych rozporządzeniach (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady;

22. wykonywanie zadań dotyczących przeprowadzania kontroli przestrzegania przepisów ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych objętych systemem oraz szacowanie wielkości emisji gazów cieplarnianych z instalacji lub z operacji lotniczej, o której mowa w art. 87 ust. 4 i art. 88 ust. 1 tej ustawy;

23. wykonywanie pomiarów wielkości emisji oraz poziomu substancji lub energii występujących w środowisku; współdziałanie w zakresie ochrony środowiska z innymi organami kontroli, organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości, innymi organami administracji państwowej i organami samorządu terytorialnego oraz obrony cywilnej, a także organizacjami społecznymi;

24. wykonywanie zadań określonych w ustawie z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne;

25. wykonywanie zadań określonych w ustawie z dnia 19 lipca 2016 r. o dostępie do zasobów genetycznych i podziale korzyści z ich wykorzystania oraz wskazanych rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady oraz Komisji;
26. wykonywanie zadań wynikających z ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o infrastrukturze informacji przestrzennej;
27. ściganie przestępstw przeciwko środowisku określonych w Kodeksie karnym oraz wykroczeń określonych i ustawach wymienionych w pkt 1 -12, w tym wnoszenie i popieranie aktów oskarżenia;
28. wykonywanie innych zadań określonych odrębnymi przepisami.

Powód od końca maja 2021 roku do zamknięcia rozprawy przebywał na zwolnieniu chorobowym.

Pismem z dnia 10 czerwca 2021 roku, doręczonym powodowi w dniu 1 lipca 2021 roku, Wojewoda (...) odwołał go ze stanowiska (...) (...).

Wraz z powyższym pismem doręczono powodowi pismo Wojewody (...) datowane na 11 czerwca 2021 roku. W jego treści wskazano, że w związku z koniecznością zapewnienia powodowi innej pracy, odpowiedniej ze względu na kwalifikacje zawodowe, wynikający z art. 72 § 2 i 3 Kodeksu pracy, proponuje się P. M. od następnego dnia po zakończeniu okresu wypowiedzenia nowe warunki pracy.

P. M. miałby objąć stanowisko eksperta w (...) Ochrony (...) w Ł. w Wydziale Inspekcji przy ul. (...) w pełnym wymiarze czasu pracy i otrzymywać wynagrodzenie ustalone według XV kategorii zaszeręgowania w wysokości 5030 zł brutto miesięcznie.

Pouczono powoda, że jeśli nie wyrazi zgody na nowe warunki pracy do 15 sierpnia 2021 roku, stosunek pracy ulegnie rozwiązaniu z upływem okresu równego okresowi wypowiedzenia, którego bieg rozpocznie się od dnia otrzymania niniejszego oświadczenia.

P. M. w określonym terminie nie podjął decyzji o przyjęciu lub odmowie przyjęcia zaproponowanej pracy. Swoją bierność uzasadniał m.in. tym, że nie wiedział, czym miałby się zajmować na stanowisku eksperta. Nie miał wyobrażenia, na czym miałaby ta praca polegać. Zarys zakresu obowiązków został opisany w odpowiedzi na pozew, którą doręczono powodowi już po 15 sierpnia 2021 roku.

Dnia 19 lipca 2021 roku powód skierował pismo do Wojewody (...), w którym wskazał, że zaproponowane mu stanowisko eksperta i związane z nim warunki placowe nie odpowiadają wymogowi zapewnienia innej pracy odpowiedniej ze względu na kwalifikacje zawodowe. Z uwagi na to, że termin udzielony do zajęcia ostatecznego stanowiska zakreślono do 15 sierpnia 2021 roku, powód zwrócił się z prośbą o weryfikację zaproponowanych mu warunków i przedłużenie tego terminu, przy uwzględnieniu faktu utrzymującej się jego niezdolności do pracy.

Stanowisko eksperta jest hierarchicznie niższe od dotychczas zajmowanego przez powoda. W Wydziale Inspekcji nigdy nie zatrudniano ekspertów, wobec czego nie sporządzano dla tego stanowiska pisemnego zakresu obowiązków. Powód, jako Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska, nie widział potrzeby zatrudniania ekspertów.

Wymagania dla osoby chcącej zająć stanowisko eksperta są niższe, od wymagań stawianych osobom zajmującym stanowisko (...), więc powód obawia się, że jego doświadczenie i umiejętności nie będą właściwie wykorzystane. Stanowisko eksperta jest poza Korpusem Służby Cywilnej.

Art. 2 ustawy o Inspekcji Ochrony Środowiska wskazuje, że do zadań Inspektora Ochrony (...) należą m.in. czynności kontrolne. Zgodnie z art. 8g tejże ustawy inspektorom wykonującym czynności kontrolne przysługuje miesięczny dodatek inspekcyjny w wysokości 100% wynagrodzenia. Powód posiada legitymację inspektora i obawia się, że jako ekspert nie będzie wykonywać czynności inspekcyjnych i nie otrzyma również dodatku z tego tytułu.

Strona pozwana dopiero w odpowiedzi na pozew wskazała przykłady zadań, które powód miałby wykonywać na stanowisku eksperta. W ocenie powoda zaproponowane stanowisko zostało wykreowane wyłącznie na potrzeby spełnienia wymagań ustawowych po odwołaniu go ze stanowiska (...), a zadania opisane w odpowiedzi na pozew są albo niemożliwe do wykonania przez osobę nie będącą inspektorem albo utrudnione. Część z nich miałaby charakter marginalny i nieistotny.

Na stanowisko (...) w Ł. z dniem 1 lipca 2021 roku powołano A. D.. Kiedy w czerwcu 2021 roku uzgadniano

z Wojewodą (...) propozycję nowego stanowiska dla powoda, nie ustalono, jakie zadania będą wiązały się ze stanowiskiem eksperta. Koncepcję zakresu obowiązków związanych z tym stanowiskiem przygotował dopiero A. D.. Kierował się tym, by osoba zatrudniona na tym stanowisku odciążała inspektorów. Do dnia zamknięcia rozprawy nie sporządzono dla stanowiska eksperta karty zadań, będącej formalnym zapisem zakresu obowiązków związanym z danym stanowiskiem u pozwanego.

Powód osiągnie wiek emerytalny dnia 30 sierpnia 2022 roku.

Wynagrodzenie powoda, obliczone według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, wynosiło 10.980 złotych brutto.

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy oparł się przede wszystkim na treści złożonych do akt dokumentów, na zeznaniach powoda oraz reprezentanta strony pozwanej – A. D..

Sąd ten nie dał wiary tej części zeznań A. D., w której zapewnił, że przygotowana została karta zadań dla stanowiska eksperta i opisał okoliczności jej powstania

– miała powstać po tym, jak A. D. został powołany na stanowisko Wojewódzkiego Inspektora. Zeznania te – w ocenie Sądu I instancji - zostały sprostowane przez samego A. D. w dalszej części rozprawy; po tym, gdy strona powodowa wniosła o zobowiązanie pozwanego do przedstawienia karty zadań dla stanowiska eksperta, reprezentant strony pozwanej przyznał, że tego rodzaju dokument dotychczas nie powstał.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo okazało się zasadne i podlegało uwzględnieniu w całości.

Sąd ten wskazał, iż strony łączył stosunek pracy na podstawie powołania; P. M. został odwołany ze stanowiska (...) w trybie równoznacznym z wypowiedzeniem umowy o pracę (art. 70 § 2 k.p.); powód nie kwestionował zasadności decyzji o rozwiązaniu stosunku pracy, do czego nie był też uprawniony w świetle przepisów k.p.; jego zarzuty dotyczyły natomiast niezachowania wymogów szczególnych związanych z odwołaniem pracownika w wieku przedemerytalnym, uregulowanych w treści art. 72 § 3 k.p., który stanowi, że w razie odwołania pracownika, któremu brakuje nie więcej niż 2 lata do nabycia prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, organ odwołujący jest obowiązany zapewnić mu inną pracę, odpowiednią ze względu na jej kwalifikacje zawodowe, przy czym przez okres równy okresowi wypowiedzenia pracownik ma prawo do wynagrodzenia w wysokości przysługującej przed odwołaniem; jeżeli jednak pracownik nie wyrazi zgody na podjęcie innej pracy, stosunek pracy ulega rozwiązaniu z upływem okresu równego okresowi wypowiedzenia, którego bieg rozpoczyna się od dnia zaproponowania na piśmie innej pracy.

Sąd I instancji podniósł, że zgodnie z art.72 § 4 k.p. w razie naruszenia opisanego przepisu pracownikowi przysługuje prawo odwołania do sądu pracy; prawidłowość stosowania przepisów prawa dotyczących ochrony stosunku pracy z powołania podlega zatem weryfikacji przez sąd pracy z mocy wskazanej normy szczególnej; pracodawca naruszy opisywany wymóg przedstawienia innej pracy, jeżeli propozycja dotyczyć będzie pracy nieodpowiedniej.

W ocenie Sądu meriti przez propozycję pracy „odpowiedniej” w rozumieniu przytoczonego przepisu należy rozumieć taką, w której kwalifikacje zawodowe pracownika zostaną należycie wykorzystane; propozycja powinna więc uwzględniać nie tylko profil wykształcenia pracownika, ale także jego doświadczenie zawodowe, dodatkowo nabytą

wiedzę specjalistyczną, również z dziedzin pokrewnych do posiadanego wykształcenia (zob. wyrok SN z 24.09.2004 r., II PK 28/04, LEX nr 122862); oferta powinna być przy tym konkretna i zrozumiała dla adresata tak, aby zdawał on sobie sprawę z jej znaczenia i mógł prawidłowo na nią odpowiedzieć (zob. wyrok SN z dnia 18 maja 2010 r., I PK 15/10, LEX nr 1036602).

W ustalonych okolicznościach faktycznych Sąd a quo doszedł do przekonania, że oferta innej pracy przedstawiona powodowi nie spełniała minimalnych warunków wymaganych przez prawo pracy w odniesieniu do tej instytucji; sposób, w jaki została sformułowana, nie tylko nie pozwolił powodowi na podjęcie rozsądnej decyzji w przedmiocie jej przyjęcia lub odrzucenia, ale przede wszystkim uniemożliwił sądowi dokonanie kontroli, czy proponowana praca jest odpowiednia ze względu na kwalifikacje zawodowe powoda w rozumieniu art. 72 § 2 i 3 k.p.

Sąd Rejonowy podkreślił, że w pisemnej propozycji wskazano powodowi wysokość zasadniczego wynagrodzenia za pracę na poziomie istotnie niższym, niż zajmowane dotychczas oraz wskazano, że praca wykonywana będzie w pełnym wymiarze czasu.

W ocenie Sądu I instancji to jednak nie wysokość wynagrodzenia, czy miejsce hierarchiczne w strukturze organizacyjnej są decydujące dla oceny czy proponowana praca jest odpowiednia. Sąd ten podzielił zapatrywanie judykatury, że propozycja nie musi obejmować kolejnego stanowiska kierowniczego, jak również może dotyczyć pracy za niższym wynagrodzeniem (zob. wyrok SN z 4.12.2019 r., II PK 195/19, LEX nr 3074399); by można było dokonać oceny, czy praca jest odpowiednia ze względu na kwalifikacje zawodowe odwoływane go pracownika, niezbędne jest ustalenie charakteru tejże pracy; określenie rodzaju pracy stanowi – zgodnie z dyspozycją art. 22 § 1 k.p. – essentialia negotii stosunku pracy, wobec czego nie sposób zobowiązać się do wykonywania nieokreślonej pracy, choćby druga strona stosunku pracy oferowała satysfakcjonujące wynagrodzenie i pozostałe warunki pracy.

Tymczasem Sąd meriti zauważył, że pracodawca opisując stanowisko, które miałyby zajmować powód, ograniczył się do nazwy „ekspert” i wskazania jednostki organizacyjnej, w której miałyby zostać zatrudniony; słowo „ekspert” zgodnie ze Słownikiem Języka Polskiego PWN, oznacza „specjalistę powoływanego do wydania orzeczenia lub opinii w sprawie spornej” lub „osobę uznawaną za autorytet w jakiejś dziedzinie”; znaczenie słownikowe nazwy proponowanego stanowiska nie niosło zatem ze sobą jakiegokolwiek treści co do charakteru obowiązków, jakie miałyby zostać powierzone powodowi; stanowisko takie nie zostało też ujęte w regulaminie organizacyjnym pozwanego, wobec czego zawodzi próba ustalenia treści proponowanego stosunku pracy w oparciu o wykładnię aktów prawa zakładowego; nie mniej istotne jest również to, że nigdy osoba na takim stanowisku we wskazanym wydziale nie była zatrudniona, co przyznał sam pozwany; nie było też stanowiska choćby zbliżonego, gdyż w Wydziale Inspekcji, za wyjątkiem kierownika, pracowali wyłącznie inspektorzy, czyli szeregowi pracownicy merytoryczni realizujący ustawowe zadania pozwanego; powód miałby być historycznie pierwszym ekspertem zatrudnionym w tym wydziale, wobec czego tym bardziej potrzebne było określenie rodzaju pracy, którą miałby wykonywać.

W ocenie Sądu I instancji wadliwość propozycji pozwanego uwidacznia się szczególnie wyraźnie, jeżeli uwzględni się chronologię zdarzeń:

- po pierwsze, propozycję nowego zatrudnienia przedstawiono powodowi jednocześnie z doręczeniem aktu jego odwołania, kilka tygodni przed powołaniem nowego (...); tymczasem, co przyznał sam pozwany, zarys obowiązków eksperta opisany w odpowiedzi na pozew został stworzony dopiero po rozpoczęciu pracy przez A. D., który samodzielnie ustalał, jakiego rodzaju wsparcie potrzebne jest inspektorom zatrudnionym w Wydziale Inspekcji, co oznacza, że na etapie składania powodowi propozycji zatrudnienia rodzaj pracy, którą miałby wykonywać ekspert, w ogóle nie został określony; oferta pracy miała zatem charakter iluzoryczny, skoro dla proponowanego stanowiska nie przewidziano – na etapie jej składania – żadnych określonych zadań.

- po drugie, powodowi określono termin do 15 sierpnia 2021 roku na podjęcie decyzji w przedmiocie przyjęcia propozycji, po upływie którego brak przyjęcia skutkować będzie rozwiązaniem stosunku pracy po upływie okresu wypowiedzenia; jakkolwiek Sąd Rejonowy nie negował samej możliwości określenia pracownikowi terminu na podjęcie decyzji w przedmiocie przyjęcia propozycji, w realiach rozpoznawanej sprawy termin ten należy uznać za

zbyt krótki; nie stracił z pola widzenia faktu, że zarówno w momencie przedstawiania propozycji, jak i przez cały okres jej obowiązywania (do 15 sierpnia 2021 roku) powód był niezdolny do pracy i przebywał na zwolnieniu lekarskim; okoliczność ta niewątpliwie rzutuje na realną zdolność podejmowania decyzji zawodowych – w szczególności powód nie mógł stawić się w miejscu pracy, by osobiście omówić z pracodawcą szczegóły propozycji; skierowane przez powoda w lipcu 2021 roku pismo, adresowane do Wojewody (...), czyli podmiotu, który zwrócił się do powoda z propozycją dalszego zatrudnienia na stanowisku eksperta, pozostało bez odpowiedzi co do prośby o przedłużenie terminu na podjęcie decyzji o przyjęciu lub odmowie przyjęcia propozycji; jednocześnie podkreślić trzeba, że przez cały czas do 15 sierpnia 2021 roku ani pracodawca, ani Wojewoda (...) nie dokonali oznaczenia rodzaju pracy, którą powód miał wykonywać na stanowisku eksperta.

- po trzecie, pracodawca po raz pierwszy udzielił bliższych informacji w zakresie rodzaju proponowanej pracy w treści odpowiedzi na pozew z dnia 19 sierpnia 2021 roku, a zatem już po 15 sierpnia 2021 roku; uniemożliwiono tym samym powodowi rzetelne rozważenie, czy chce wykonywać proponowaną pracę i tym samym, czy przyjmuje propozycję dalszego zatrudnienia złożoną wraz z odwołaniem go ze stanowiska; w ocenie Sądu a quo przedstawienie tych informacji odwołanemu pracownikowi dopiero na etapie sądowym należy ocenić jako spóźnione; co więcej, Sąd Rejonowy uznał, że ustawodawca wymaga, by propozycję pracy przedstawił organ odwołujący, czyli w przypadku powoda – Wojewoda (...); brak jest zatem podstaw prawnych, by jego oświadczenie w tym przedmiocie zastępować miało oświadczenie innego podmiotu, np. pracodawcy.

Nawet gdyby jednak – zdaniem Sądu I instancji - przyjąć koncepcję możliwości konwalidacji pierwotnej wadliwości propozycji nowego zatrudnienia, w realiach rozpoznawanej sprawy podjęte przez stronę pozwaną po wytoczeniu powództwa czynności nadal nie doprowadziłyby do zgodności z prawem analizowanego aktu organu odwołującego. Podniesione przez stronę pozwaną twierdzenia w zakresie rodzaju pracy, która miałaby zostać powierzona powodowi, nie zostały poparte jakimkolwiek dowodem, zwłaszcza kartą zadań, co do faktu przygotowania której reprezentant strony pozwanej złożył wewnątrznie sprzeczne zeznania.

Zdaniem Sądu meriti oświadczenia procesowe strony zawarte w piśmie procesowym złożonym w toku procesu albo w treści jej zeznań nie mają charakteru wiążącego na gruncie materialnego prawa pracy, w szczególności nie zastępują dokumentów, na podstawie których miałyby zostać ukształtowany przyszły stosunek pracy, wynikający z propozycji złożonej powodowi w trybie art. 72 § 2 i 3 k.p.; o tym, że przedstawiony przez stronę pozwaną opis zadań związanych z proponowanym stanowiskiem, nie miał charakteru ostatecznego i wiążącego pośrednio świadczy też fakt, iż strona pozwana na rozprawie odmówiła przedstawienia karty zadań, w której obowiązki te miałyby zostać definitywnie opisane. Nie jest zatem wykluczone, że ostatecznie rodzaj powierzonej powodowi pracy odbiegałby od tego, który opisano w odpowiedzi na pozew.

Powyższe uwagi doprowadziły Sąd a quo do wniosku, że aż do zamknięcia rozprawy ani powód, ani tym bardziej Sąd, nie byli w stanie dokonać oceny czy zaproponowana powodowi praca jest pracą odpowiednią do posiadanych przez niego kwalifikacji zawodowych w rozumieniu art. 72 § 2 i 3 k.p.; jakkolwiek postępowanie dowodowe pozwoliło w dostateczny sposób ustalić zakres wiedzy i umiejętności oraz doświadczenia zawodowego powoda, zgromadzony materiał nie pozwolił na wiarygodne zrekonstruowanie drugiego elementu, z którym Sąd miałby dokonać porównania celem ustalenia zachowania przez pracodawcę ustawowego wymogu wynikającego z powołanych przepisów prawa.

Jednocześnie Sąd Rejonowy przypomniał, że zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego, oferta pracy składana odwołanemu pracownikowi powinna być konkretna i zrozumiała dla adresata tak, aby zdawał on sobie sprawę z jej znaczenia i mógł prawidłowo na nią odpowiedzieć (zob. wyrok SN z dnia 18 maja 2010 r., I PK 15/10, LEX nr 1036602). Podzielając to zapatrywanie, Sąd wyraził przekonanie, że oferta złożona powodowi cech tych nie posiadała. Prowadzi to do wniosku, iż doszło do naruszenia przepisów o ochronie stosunku pracy z powołania, a zatem uzasadnione jest roszczenie odszkodowawcze powoda.

W ocenie Sądu meriti na podobną ocenę nie zasługiwał drugi z podniesionych przez powoda zarzutów, dotyczący wadliwej reprezentacji pozwanego pracodawcy na etapie uzgadniania oferowanego powodowi nowego stanowiska

pracy przez organ odwołujący. Sąd Rejonowy w całości podzielił argumentację strony pozwanej przedstawioną w odpowiedzi na pozew, sprowadzającą się do tezy, iż zmiana piastuna organu określonego podmiotu nie pozbawia umocowania do działania w imieniu tego podmiotu przez osoby, którym pełnomocnictwa udzielił organ przed tą zmianą.

Stwierdzenie naruszenia przepisu art. 72 § 2 i 3 k.p. doprowadziło do uwzględnienia przez Sąd I instancji powództwa P. M. co do zasady; kwotę zasądzonego odszkodowania ustalono w wysokości wynagrodzenia należnego za okres wypowiedzenia, stosując odpowiednio przepisy dotyczące roszczeń pracowników, którym z naruszeniem przepisów prawa wypowiedziano umowę o pracę, tj. art. 45 § 1 k.p. i art. 471 k.p. w zw. z art. 69 k.p. (por. wyrok SN z 3 lutego 1995 r., I PRN 121/94, LexisNexis nr (...), OSNAPiUS 1995, nr 13, poz. 160i powołane tam orzecznictwo).

O odsetkach ustawowych za opóźnienie rozstrzygnięto na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

w zw. z art. 300 k.p., zasądzając je od dnia następnego po dniu doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu. Zgodnie z art. 455 k.c. w zw. z art. 300 k.p. roszczenie odszkodowawcze uzyskało status wymagalności po wezwaniu strony pozwanej do zapłaty, co nastąpiło wraz z doręczeniem odpisu pozwu. Od dnia następnego strona pozwana pozostawała w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia, zaś stronie powodowej należne były odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając obowiązek ich zwrotu od pozwanej, jako strony przegrywającej, na rzecz powoda. Na koszty poniesione przez powoda złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 2700 złotych, ustalone w oparciu o § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 ust. pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265). Stosownie do dyspozycji art. 98 §11 k.p.c. od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu zasądzono odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. Ponadto na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 623 z późn. zm.) Sąd obciążył stronę pozwaną stosunkową opłatą sądową od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić.

O nadaniu wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności w zakresie kwoty 10 980 zł orzeczono stosownie do dyspozycji art. 477² § 1 k.p.c., który stanowi, że zasądzając należność pracownika w sprawach z zakresu prawa pracy, sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

Apelację od powyższego orzeczenia wniosła strona pozwana.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, brak wszechstronności w jego ocenie, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez:

- nieuwzględnienie i nierozpatrzenie okoliczności dotyczącej faktu, że powodowi udzielony został przez (...) Urząd Wojewódzki urlop bezpłatny na czas powołania na stanowisko (...) (...), co oznacza, że powód pozostaje w stosunku pracy z (...) Urzędem Wojewódzkim, co rzutuje na ocenę żądania Powoda;

- przyjęcie, że powód nie otrzymał z (...) Urzędu Wojewódzkiego odpowiedzi na swoje pismo z 19 lipca 2021 r. w zakresie przedłużenia terminu na podjęcie decyzji o przyjęciu lub odmowie propozycji zatrudnienia w sytuacji, gdy powód potwierdził na rozprawie, że otrzymał takie pismo choć, jak stwierdził, bez przedłużenia terminu na wypowiedzenie się co do zatrudnienia w (...), a tym samym ustalenie wniosków, które nie wynikają z materiału ustalonego w sprawie.

W związku z powyższym skarżący wniósł o dopuszczenie dowodu z pisma (...) Urzędu Wojewódzkiego w Ł. z dnia 26 sierpnia 2021 r. znak: KPB-1.2110.14.2021 nie załączonego do pozwu przez powoda i nie wymaganego przez sąd,

a uzyskanego bezpośrednio przez pozwanego z (...) Urzędu Wojewódzkiego na okoliczność przedłużenia terminu (poza pierwotną datę 15 sierpnia 2021 r.) odnośnie wypowiedzenia się co do proponowanych warunków pracy przed upływem okresu wypowiedzenia.

- nieuwzględnienia przez sąd okoliczności, że powód od dnia 31 maja 2021 r. w chwili wydawania wyroku w pierwszej instancji przebywał na zwolnieniu lekarskim, a więc nie mógł skutecznie wypowiedzieć się odnośnie zaproponowanych warunków pracy.

2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 72 § 4 w związku z art. 72 § 2, art. 69 oraz art. 45 § 1 k.p. przez błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że w stanie faktycznym sprawy Powodowi przysługiwało roszczenie o odszkodowanie.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej nadto zasądzenie kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa. Sąd Rejonowy poczynił poprawne ustalenia faktyczne i dokonał właściwej subsumcji prawnej.

Przepis art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd dokonuje oceny wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów, mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu orzeczenia z 11 lipca 2002 roku, IV CKN 1218/00, LEX nr 80266).

Ramy swobodnej oceny dowodów są zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnym poziomem świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (tak też Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach, np. z dnia 19 czerwca 2001 roku, II UKN 423/00, OSNP 2003/5/137).

Poprawność rozumowania sądu powinna być możliwa do skontrolowania, z czym wiąże się obowiązek prawidłowego uzasadniania orzeczeń (art. 327¹ k.p.c.).

W ocenie Sądu Okręgowego skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć zatem miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego (por. wyrok SN z 6.11.2003 r. II CK 177/02 niepubl.).

Podkreślenia wymaga także fakt, że dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Koniecznym jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego można było wysnuć wnioski odmienne (por. postanowienie SN z 23.01.2001 r. IV CKN 970/00, wyrok SN z 27.09.2002 r. II CKN 817/00).

W ocenie Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego jest – wbrew twierdzeniom apelującego – prawidłowa. Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i doszedł do trafnego wniosku, iż w rozpatrywanym przypadku doszło do naruszenia przepisów o ochronie stosunku pracy powoda wynikającego z powołania, a zatem uprawnionym jest jego roszczenie odszkodowawcze.

Podnieść należy, iż ustalenia faktyczne w sprawie Sąd poczynił przede wszystkim w oparciu o dowody z dokumentów, których wiarygodności strona pozwana, choć miała taką możliwość, nie kwestionowała. Tym samym odwołanie się do wynikających z nich okoliczności trudno uznać za nieuprawnione. To zaś, że skarżący wywodzi z ich treści odmienne wnioski, nie deprecjonuje w żaden sposób stanowiska Sądu, który wydał przedmiotowe rozstrzygnięcie i poczynionych przezeń ustaleń.

Zadaniem Sądu Rejonowego – prawidłowo przez ten Sąd wykonanym – było przeprowadzenie całościowej oceny zebranego w sprawie materiału, ponieważ tylko taka mogła posłużyć dla oceny prawidłowości czynności prowadzących do rozwiązania stosunku pracy powoda zawartego z powołania.

Przechodząc do poszczególnych zarzutów apelacyjnych wskazać należy, że twierdzenie apelanta dotyczące nieuwzględnienia i nierozpatrzenia przez Sąd meriti faktu, że powodowi udzielony został przez (...) Urząd Wojewódzki urlop bezpłatny na czas powołania na stanowisko (...) (...) pozostaje bez wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia pierwszoinstancyjnego.

Okoliczność, że powód pozostaje w stosunku pracy z (...) Urzędem Wojewódzkim jest obojętna dla oceny jego żądania w niniejszej sprawie, bowiem stosunek ten nie dotyczy w żaden sposób strony pozwanej i absolutnie nie zwalnia jej – w świetle tego faktu - od konieczności prawidłowego zakończenia zatrudnienia z P. M..

Powyższy fakt nie ma żadnego znaczenia dla oceny prawidłowości rozwiązania stosunku pracy z powołania nawiązanego z innym podmiotem, a dopiero po rozstrzygnięciu wskazanej kwestii (po stwierdzeniu iż do rozwiązania stosunku pracy z powołania doszło) rozważać będzie można konsekwencje prawne tego stanu rzeczy i jego wpływu na wcześniej istniejący stosunek pracy, który faktycznie nie był realizowany z uwagi na urlop bezpłatny.

Tym samym fakt przebywania powoda na urlopie bezpłatnym w (...) Urzędzie Wojewódzkim nie może w żaden sposób wpływać na ocenę zasadności jego roszczeń wynikających z trybu i sposobu odwołania go ze stanowiska pracy powstałego na innej podstawie – powołania.

Właściwe było także przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że powód nie otrzymał z (...) Urzędu Wojewódzkiego odpowiedzi na swoje pismo z 19 lipca 2021 r. w zakresie przedłużenia terminu na podjęcie decyzji o przyjęciu lub odmowie propozycji zatrudnienia w sytuacji. Pozwana nie kwestionuje bowiem, nawet w apelacji, że powód potwierdził na rozprawie, że otrzymał takie pismo jednak bez przedłużenia terminu na wypowiedzenie się co do zatrudnienia w Wojewódzkim Inspektoracie Ochrony (...), a zatem – wbrew twierdzeniu apelanta - ustalenie wniosków nastąpiło na podstawie materiału prawidłowo zgromadzonego w sprawie.

Akceptacja poprawności ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji rzutuje także na bezzasadność podniesionych w sprawie zarzutów apelacyjnych naruszenia prawa materialnego - art. 72 § 4 w związku z art. 72 § 2, art. 69 oraz art. 45 § 1 k.p.

Sąd Rejonowy rozpoznając przedmiotową sprawę dokonał właściwej wykładni oraz właściwie zastosował omawiane regulacje przyjmując, że w stanie faktycznym sprawy powodowi przysługiwało roszczenie o odszkodowanie.

Elementem decydującym o przyznaniu powodowi odszkodowania było bowiem prawidłowe uznanie przez ten Sąd, że strona pozwana odwołując P. M. nie podołała obowiązkowi zapewnienia mu – jako pracownikowi, któremu brakuje nie więcej niż 2 lata do nabycia prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych innej pracy, odpowiedniej ze względu na jego kwalifikacje zawodowe (art.72 § 3 k.p. w zw. z art.72§ 2 k.p.)

Propozycja taka winna zaś otwierać powodowi prawo do oceny czy zaproponowana praca jest pracą odpowiednią ze względu na kwalifikacje, tak by mógł zdecydować czy wyraża zgodę na jej podjęcie po upływie okresu wypowiedzenia. Negatywna ocena pracownika w tym zakresie powoduje bowiem, że jego stosunek pracy ulega rozwiązaniu z upływem okresu równego okresowi wypowiedzenia, którego bieg rozpoczyna się od dnia zaproponowania na piśmie innej pracy.

W ocenie Sądu Okręgowego rozpoznającego przedmiotową apelację – propozycja taka nie została powodowi w sposób prawidłowy przedstawiona. Samo wskazanie stanowiska, wcześniej nieistniejącego w strukturze pozwanej, bez określenia zakresu zadań jakie powód miałby wykonywać w ramach dalej łączącego go z (...) Ochrony (...) w Ł. (nie z żadnym innym pracodawcą) nie czyni zadość obowiązkowi pozwanej korelującemu bezpośrednio z jego uprawnieniem do oceny czy chce nadal istniejący stosunek kontynuować, tj. oceny czy praca mu zaproponowana jest dla niego odpowiednia.

Sąd Okręgowy stoi nadto na stanowisku – co niedostatecznie jasno zostało sformułowane przez Sąd I instancji - że propozycja taka winna być bezwzględnie wskazana powodowi w chwili odwołania go z dotychczasowego stanowiska, bez względu na to czy okres jego wypowiedzenia rozpoczął bieg.

Żaden bowiem przepis dotyczący omawianej procedury nie przewiduje odstępstwa od obowiązku jednoczesnego – dokonanego wraz z odwołaniem - wskazania warunków adekwatnego zatrudniania. Już zatem w chwili dokonanego odwołania, w przypadku pracownika podlegającego szczególnej ochronie przed rozwiązaniem stosunku pracy, takie dane są niezbędne do podjęcia decyzji co do dalszej możliwości kontynuowania stosunku pracy z powierzeniem innej „odpowiedniej” pracy.

Aby nadto uznać, iż funkcja ochrona, o której mowa w art. 72 § 3 k.p. została spełniona, już w chwili odwołania pracownika z powołania z zajmowanego stanowiska podlegającego szczególnej ochronie winny mu zostać doprecyzowane nowe warunki zatrudnienia odpowiadające jego kwalifikacjom.

Podkreślić należy, iż żaden przepis nie precyzuje i nie pozwala pracodawcy na to, by warunki te mogły zostać sprecyzowane później np. po upływie okresu niezdolności do pracy pracownika. Wynika to wprost z celu dla jakiego została wprowadzona wskazana regulacja. Pracownik zatrudniony na podstawie powołania, który podlega szczególnej ochronie np. ze względu na wiek i który traci stanowisko aktem woli pracodawcy winien wiedzieć co wiąże się z takim odwołaniem i czy dalsze zatrudnienie może być kontynuowane ale już na innym stanowisku, bo nowe warunki pracy odpowiadają jednak w sposób odpowiedni jego kwalifikacjom i predyspozycjom. Powierzenie nowego stanowiska w tych okolicznościach (podobnie jak w przypadku wypowiedzenia zmieniającego – art. 42 k.p., które nie ma co prawda do pracowników zatrudnionych na podstawie powołania zastosowania) stanowi sens takiego uregulowania.

Pracownik szczególnie chroniony zatrudniony na podstawie powołania w chwili odwołania z uwagi właśnie na tą szczególną ochronę ma wiedzieć jakie dalsze zatrudnienie przewiduje dla niego pracodawca. Odwołanie go bez zaproponowania i wskazania innej odpowiedniej pracy, wskazanie tych warunków w sposób nieprecyzyjny wypacza sens tej ochrony, uniemożliwiając pracownikowi skuteczne i wiążące wypowiedzenie się odnośnie zaproponowanych warunków. Wynika to także z faktu, iż pracownik w świetle art. 264 k.p. ma jedynie 21 dni na wniesienie odwołania od nielegalnego w jego ocenie aktu odwołania, które jest równoznaczne z wypowiedzeniem umowy o pracę, zaś ocena legalności tego aktu zwłaszcza w przypadku osób szczególnie chronionych byłaby niemożliwa, iluzoryczna gdyby dojść do przekonania - co sugeruje apelujący - iż doprecyzowanie warunków mogłoby nastąpić w okresie późniejszym dogodnym dla pracodawcy czy wyznaczonym ustaniem okresu niezdolności do pracy pracownika.

Nadto wskazać należy, że czym innym jest dokonanie aktu odwołania (z zachowaniem okresu wypowiedzenia) stosunku pracy i w tym przypadku jednoczesnego prawnie i doniesłego aktu złożenia oferty innej pracy, a czym innym uruchomienie biegu okresu wypowiedzenia.

Wstrzymanie biegu takiego wypowiedzenia nie może pozostawiać odwołanego pracownika w „próżni” co do możliwości zdecydowania czy chce kontynuować stosunek pracy, zwłaszcza, że został mu określony termin do

podjęcia takiej decyzji. W przypadku powoda termin ten przypadał na dzień kiedy jeszcze bieg wypowiedzenia się nie rozpoczął.

Uznać dalej należy, że próby doprecyzowania P. M. warunków, na jakich na stanowisku eksperta miałyby podjąć pracę (wskazane czy to w piśmie z dnia 26 sierpnia 2021r. czy to w odpowiedzi na pozew w toku procesu, czy to już po zakończeniu okresu niezdolności do pracy przypadającym po zamknięciu rozprawy w I instancji – w piśmie z dnia 7 grudnia 2021 r.) nie mogą odnieść skutku, bo przypadały po okresie wskazanym mu w chwili odwołania ze stanowiska.

Wskazać bowiem należy, iż propozycję nowego zatrudnienia w sposób niepełny, nieklarowny, a co za tym idzie niespełniający wymogów zaoferowania innej pracy przedstawiono powodowi jednocześnie z doręczeniem aktu jego odwołania w dniu 11 czerwca 2021 r. zakreślając termin do 15 sierpnia 2021 roku na podjęcie decyzji w przedmiocie przyjęcia propozycji, po upływie którego brak przyjęcia skutkować miał rozwiązaniem stosunku pracy po upływie okresu wypowiedzenia.

Powód reagował na wskazane wezwanie oświadczając pismem z dnia 19 lipca 2021 r. że zaproponowane mu stanowisko eksperta i związane z nim warunki płacowe nie odpowiada wymogom, wnosił o weryfikację warunków i udzielenie wyjaśnień, udzielenie dodatkowego terminu na zajęcie stanowiska na co nie otrzymał odpowiedzi, nadto wnosząc odwołanie.

Nie polegają też na prawdzie twierdzenia skarżącego, iż pismem tym w istocie doprecyzowano powodowi zaoferowane przyszłe warunki pracy. Podnieść należy, że wbrew zapatrywaniom apelacji w piśmie z dnia 26 sierpnia 2021 r. to (...) Urząd Wojewódzki a nie organ odwołujący Wojewoda (...) (czyli organ uprawniony) wskazał, że warunki pracy takie jak szczegółowy zakres obowiązków określi (...) Wojewódzki Inspektorat Ochrony (...) w przypadku przyjęcia warunków pracy w tej jednostce organizacyjnej.

Tym samym żadne precyzyjne obowiązki warunki pracy nie zostały dookreślone.

Jednocześnie wskazano, że deklarację odnośnie tych warunków powód ma złożyć do końca okresu wypowiedzenia. Powód otrzymał powyższe pismo po 15 sierpnia 2021 r. tj po upływie pierwotnie wyznaczonego terminu. A więc o żadnej wiążącej powoda odpowiedzi nie może wbrew twierdzeniom apelacji być mowy.

Ustalenia poczynione przez Sąd I instancji w tym przedmiocie są zatem w pełni prawidłowe. Materiał zgromadzony w sprawie nie pozwala na przyjęcie, że oferta z dnia 11 czerwca 2021 r. została jakkolwiek konwalidowana pismem z dnia 26 sierpnia 2021 r., ponadto co już wskazywano w ocenie Sądu II instancji do takiej konwalidacji z uwagi na sens i funkcję ochronną wskazanej instytucji w okresie późniejszym dojść nie mogło.

Pracownik zatrudniony na podstawie odwołania w chwili odwołania winien wiedzieć i rozumieć na jakich warunkach pracodawca w dalszym ciągu może go zatrudniać i czy tą są to warunki odpowiednie do tych, na których dotychczas pracę świadczył. Tak więc więc odwołanie powoda ze stanowiska niewątpliwie nie spełniało stawianych prawem wymagań.

Oświadczenie w przedmiocie złożenia oferty bez względu na jego merytoryczne mankamenty, jak inne oświadczenia woli składane drugiej osobie, staje się skuteczne w momencie dotarcia do tej osoby w sposób, który umożliwia jej skuteczne zapoznanie się z jego treścią. To zaś, że z uwagi na inne okoliczności (tu z uwagi na niezdolność do pracy powoda) w chwili jego złożenia nie mogło dojść do rozpoczęcia okresu wypowiedzenia nie pozbawia tego oświadczenia waloru oferty, z którą zwykle taki skutek się wiąże.

Zatem zarzut apelacji dotyczący pominięcia przez Sąd I instancji faktu, że okres wypowiedzenia stosunku pracy nie rozpoczął w ogóle biegu z uwagi na okres niezdolności do pracy powoda, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Nieuprawnionym jest też twierdzenie apelacji, że roszczenie odszkodowawcze powodowi nie przysługiwało ze względu na fakt, że stosunek pracy nie został wypowiedziany wskutek niezłożenia przez organ odwołujący i nieodrżucenia przez powoda oferty zatrudnienia.

Akt odwołania, tak jak każde oświadczenie woli składane drugiej osobie staje się skuteczne w momencie dotarcia do tej osoby w sposób, który umożliwi jej skuteczne zapoznanie się z jego treścią (art. 70 par. 1 w zw. z art. 69 k.p. w zw. z art. 30 par. 3 k.p. i art. 61 k.c. w zw. z art. 300 k.p.). (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 7.10.1992, III APr 54/92)

Podnieść należy, iż w świetle ugruntowanego orzecznictwa nawet wadliwe wypowiedzenie czy rozwiązanie stosunku pracy jest skuteczne w tym znaczeniu, że prowadzi do przewidzianych w nim skutków, jeśli nie zostanie zakwestionowane w przewidzianym do tego trybie przed sądem pracy. Wypowiedzenie umowy o pracę, nawet sprzeczne z prawem lub nieuzasadnione, nie jest nieważne z mocy prawa (por. wyrok SN z 16.05.1997 r., I PKN 170/97, OSNAPiUS 1998, Nr 8, poz. 239).

Wola stron, także w odniesieniu do rozwiązania stosunku pracy, ma pierwszeństwo przed automatycznym działaniem przepisów prawa pracy, jeżeli nie jest to niekorzystne dla pracownika – zob. art. 18 k.p. (por. wyrok SA w Gdańsku z 18.02.1991r., III APr 4/91, OSA 1991, Nr 3, poz. 11).

Wskazane okoliczności z uwagi na treść art. 69 k.p. należy odnieść też odpowiednio do rozwiązania stosunku pracy z powołania jak i wadliwego sposobu wywiązania się z obowiązku zaoferowania innej odpowiedniej pracy w przypadku osób podlegających szczególnej ochronie.

W konsekwencji powyższego - w ocenie Sądu II instancji - apelujący nie może obecnie twierdzić, iż wobec złożenia powodowi oferty zatrudnienia na stanowisku eksperta, która w świetle ustaleń Sądu I instancji (a których na etapie apelacji skarżący zdaje się nie kwestionować) nie odpowiadała wymogom zaoferowania innej odpowiedniej ze względu na posiadane przez niego kwalifikacje zawodowe - de facto złożenie tej oferty w ogóle nie miało miejsca, nie wiązało się z żadnymi skutkami.

Podkreślić nadto należy, co znamienne, iż w toku całego procesu przed Sądem I instancji pozwany konsekwentnie podtrzymywał, że zaoferowane powodowi stanowisko eksperta spełniało wszystkie wymogi związane z koniecznością zaoferowania pracownikowi z powołania podlegającemu szczególnej ochronie innej odpowiedniej pracy. Tym samym na tym etapie procedowania nie sposób dojść do przekonania, iż złożenie wskazanej oferty z uwagi na jej nieodpowiednią formę, niekompletną treść, nie wywoływało żadnych skutków względem powoda jako pracownika zatrudnionego w oparciu o akt powołania, a co za tym idzie, iż nie może on kwestionować jego legalności przed sądem dochodząc przewidzianych w tym zakresie prawem roszczeń.

Podnieść należy także, iż niezgodne z prawem decyzje uprawnionego podmiotu prowadzące do rozwiązania stosunku pracy - reglamentowane są sankcjami prawa pracy. W takich przypadkach pracownik może wnieść odwołanie lub wystąpić z roszczeniem podważającym legalność lub zasadność rozwiązania stosunku pracy przed sądem pracy, który orzeka w granicach przepisów prawa pracy o ich zasadności. Apelujący nie może więc zasłaniać się de facto „nieskutecznością” złożenia faktycznie przedstawionej przez siebie powodowi oferty.

Uznać zatem należy, że wobec powoda nie dokonano skutecznego złożenia oferty zatrudnienia i w tym stanie rzeczy powód nie mógł wyrazić na nią zgody. Tym samym jako zasadny uznać należy wniosek Sądu meriti prowadzący do tej samej konkluzji.

Reasumując - w kontekście powyższych rozważań - Sąd Okręgowy przyjął, iż prezentowana w apelacji argumentacja w całości jest chybiona i jako taka nie może się ostać.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie. Trafnie wywiódł na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, iż zachodziły uzasadnione podstawy do uwzględnienia wniesionego przez powoda żądania

zasądzenia na jego rzecz odszkodowania w związku z naruszeniem przepisów o odwołaniu ze stanowiska, na którym pracował na podstawie powołania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy w Łodzi, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego, jako bezzasadną.

O kosztach zastępstwa procesowego za II instancję orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 roku, poz.265).

J.L.